

FÉNYCSAPDA

Kiszáradt, feneketlen kutakban,
kifordult végtagokkal fekszik
a hallgatás, tátott szájából
alvadt csend szivárog. Ezek a
kutak kevésbé veszélyesek. De
némelyben féreg lakik,
küklöpszefjén éjsötét babér,
úgy mondják, eledele csakis
önként kitépett emberszív lehet.
Az üres keblűek előbb-utóbb
fénycsapdába esnek, látomásuk
támad a gyíkok rekedtes énekétől,
és azt hiszik,
a sivatagban végre boldogok.

COR CORDIS

Szikkadt mederben rettegő bokor.
Ugató szívű sivatagi róka.
Tárgyától elszakadt, szélfúttá árnyék.
Élek, mert a semmi úgy akarta.

JELENTÉS A KERTBŐL

Méheink megvannak még,
de szárnyuk leperzselődött.
Porban menetelnek. Így cipelik

magukkal az ég egy-egy
darabját azok, akiknek valamikor
minden napjuk virágból virágba hullt.

Falánk szívünk a táncot lassan elfelejti,
míg a szabadság sínről sínre hajtja kis fejét.
Parázsszelek marnak a vak csillagokba,
aztán felszántják gaz-felverte homlokunk.

TÁJKÉP FUTÓVAL

Ködös réten szaladok,
meztelen füvek között.
Távolabb gyümölcsösök.
A termés föld alá
bújt, talán ott érleli nekem
illatos húsát a télre,
mely sípolva közelít.

Széttört üveg pohár
egy messzi házban, hol
a cipőm a küszöbön maradt.
Ruháimat már
vadak szimatolják valahol.
Az éj ólom korbácsolyói
egyre csapkodják nyakamat.

Felhólyagzik a láthatár. Egy domb.
Rajta magányos fa, magasra emelt
puha ujjai fényt csippentenek
az ég kátrányából.

Nyerget szögezett rám a születés.
Hátam felhasadt vérnarancs,
szétnyalja majd egy hiéna, a szél.
És a hajnali fény kihalt mezőkre borul.

OTTHONUNK SZÍNES

Az engesztelhetetlenségben
fényes tehervonat az idő.
Otthonunk színes kettreceiben
fel-felásítanak a baltafogú éjjelek.
Alvó tigrisek vagyunk.
De hiába minden biztonsági zár,
bűneink elárvult testünkből
egyre csak párolognak.

NYÁRI DÉLUTÁN

Csupán egy árnyék, a valóságtól az választ el, a test.
Langyos állatok vagyunk, bár délre néz minden ablakunk.

AKI A PÁRKÁKKAL

Mi atyánk, aki a párkákkal vagy,
belső egemre te csillagot leheltél.
Lehullott. Lüktet tőle még a tó,
tükrét jég, hó soha nem takarja.
Holnap talán fa leszek, kérgemen gránátgyutacs
a varrat, múltam képei feszítik.
Mi atyánk, hú egemet bocsásd el,
mint kiszolgált felhőt. Hirtelen
hevült öl szégyenével elsápadt már
minden évszakom.

VARIÁCIÓK

Az évtizedek óta épülő fájdalom
különböző emeletein különböző
képek tükröződnek: mezők, erdők, tavak,
hegycsúcsok, mocsarak és szakadékok.
Az épület szinte kész,
csak egy csillag kell még, mely megvakul
a szilárduló anyag vágyakozásától.

* * *

Az évtizedek óta épülő fájdalom
minden ablakában
más-más kép vakul,
csillagok fényrajza,
amit az anyag vágyakozása
hamarosan teljesen foglyul ejt.

KÉPESLAPOK

KÉPESLAP IZLANDRÓL

Megtaláltuk magunkat
egy gleccser alatt.
Az otthontalanságba most már
külön utakon megyünk.

KÉPESLAP PITYERBŐL

Hull a hó: vízimadarak
hártyás lábáról szétszóródó
bőrpikkelyek a pelyhek.
Szürkület.

És a parton menetelünk mi,
kölcsonös gyilkosok.

KÉPESLAP TASMÁNIÁBÓL

Elszivárgott. Az éjszaka
fészkeből nem tudni, hova
tűnt a valóság.
Egy fa,
lombjáról múlt idejű élet csorog,
belesűrűsödik a szívbe. Kicsordul.
Álmukban felzúgnak a szomjas láncfűrészek.
Valamikor volt itt egy erdő.